

РЕШЕНИЕ

№ 7024

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1895** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 204 и сл. от АПК.

Образувано е по иск на В. В. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез процесуален представител адв. М.Ч., против БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА /БНБ/, за осъждането ѝ за обезщетение за претърпените вреди от ищеца в размер на законната лихва за забавено изплащане на гарантираните вземания за периода 30.06.2014г. до 04.12.2014г. в размер на 8 627,97 лв., ведно със законната лихва от датата на образуване на делото до окончателното изплащане на сумата, представляваща законната лихва за забава върху максималния размер на гарантираните вземания от 196 000лв., които вреди са настъпили вследствие незаконосъобразното бездействие на ответника за периода 30.06.2014г. – 04.12.2014г. в качеството му на държавен орган в нарушение на правото на ЕС.

В исковата молба конкретно е изложено, че ищцата В. К. е вложител в [фирма]. Твърди се, че в нарушение на чл. 1, § 3, буква i от Директива 94/19/ЕО ответникът не е извършил дължимите действия по констатиране наличието на „неналични депозити”, т.е. не е установил неналичността на депозитите на вложителите в [фирма]. Според изложеното от ищцата „неналичен депозит“ означава депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно правните и договорни условия, приложими към него, когато компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от пет работни дни след като са

се уверили за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми. Във връзка с изложеното, ищцата се твърди, че посочената директива е с директен ефект, т.е. заинтересованите лица могат да се позовават пряко на нейните разпоредби, защото същата не е била правилно транспонирана в съответните закони. Поддържа се, че дължимите действия на БНБ, вместо на 20.06.2014г. - са извършени със голяма забава. Ответникът е следвало още на 30.06.2014г. да постанови акт, с който да осигури достъп на ищеца до вложените му средства в [фирма]. С горното се обосновава отговорността на ответника по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Следва да се има предвид, че с решение №2393 от 22.02.2021г. по адм.дело №9765/2015 на ВАС Шо. е отменено първоначалното решение, с което искът е отхвърлен - а именно решение №4991 от 13.07.2016г. по дело №2723/2015г. на АССГ-и производството е върнато за ново разглеждане.

Първоначално ищцата, чрез процесуалният си представител адв.Ч. поддържа иска и моли претенцията да бъде уважена. Пред настоящия състав също адв.Ч. по изложените писмени бележки поддържа иска. Претендира разноси по списък.

Ответникът, чрез адв.М.В. по изложените съображения в писмени отговор за недопустимост и неоснователност на предявения иск- моли същия да се отхвърли. Относно недопустимостта на иска се твърди, че ищецът няма правен интерес да заведе настоящия иск, тъй като адресат на решенията на БНБ (за поставяне под специален надзор, за отнемане на лиценз и др.) са само банки, а ищецът е вложител в една такава банка и не участва в производството по издаване на сочените решения. Посочена е практика на ВАС в тази насока. Ответникът поддържа, че е недопустимо в настоящото производство съдът да се произнася по законосъобразността на влязлото в сила решение на УС на БНБ № 138/06.11.2014г. за отнемане лиценза на [фирма] за извършване на банкова дейност. Релевира се довод, че искът не е подсъден на административните съдилища по реда на ЗОДОВ, а на гражданските такива по общия ред, както и, че е предявен срещу ненадлежна страна. Относно неоснователността на иска ответникът поддържа, че не са налице елементите на фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Твърди се, че не е налице визираното в исковата молба бездействие на БНБ. Не е налице нормативно установено задължение за фактическо действие, тъй като нормата на чл.1, т.3, б.(i) от Директива 94/19/ЕО няма пряк ефект, а дори и да има определеното задължение не е за фактическо действие, а за правно такова. Установяването на неналични депозити е част от процедурата по установяване обстоятелството, че дадена кредитна институция изглежда неспособна по причини, пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплаща депозити, което в икономически смисъл не се различава от установяването на неплатежоспособност на съответната кредитна институция. Сочи се, че едва след представянето на втория одиторски доклад и заключението на инспекторите на БНБ от месец октомври 2014г. е било възможно ответникът да констатира, че не съществува близка перспектива банката да е в състояние да изплаща депозити. Изложени са съображения, че за ищеца не са настъпили никакви вреди и за липса на причинна връзка между соченото от ищеца бездействие и твърдения вредоносен резултат. Претендира се присъждането на разноси по списък.

Пред настоящия състав –адв.В. поддържа становището си за неоснователност на иска и моли да се отхвърли.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и

недоказаност на иска.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Относно допустимостта на иска –въпросът е преклудирен. Съдебната практика понастоящем е константна за това може или не на ответника ответника да бъде ангажирана отговорността.

По съществото си искът е основателен, като за да се направи изложение извод на първо място от фактическа страна се установи следното:

Видно от Анекс към рамков договор за платежни услуги на потребители за откриване на банкова сметка при условията на БЕЗСРОЧЕН ДЕПОЗИТ „ПЛЮС“ № 101940/26.03.2013г., сключени между В. В. К. и [фирма], се установява, че ищцата е вложител в [фирма]. В чл.8, ал.3 от Анекса страните са постигнали съгласие изплащането на суми от ФГВБ да започне не по-късно от 20 дни от датата на БНБ за отнемане на лиценза на банката, като при наличието на изключителни обстоятелства този срок може да бъде продължен с още 10 дни.

В писмо № 37-01-142 от 11.08.2014г. на Министъра на финансите и на Управителя на БНБ адресирано до ЕК, е уведомена Комисията за предприетите действия на БНБ спрямо [фирма] и ТБ „В.“, в което подробно и в хронологичен ред са описани отделните действия, а именно:

На 20.06.2014г. на основание чл.115, ал.2, т.2 и т.3 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/, УС на БНБ взема Решение № 73, изм.и допълнено с Решение № 74/22.06.2014г., с което [фирма] е поставена под специален надзор за срок от три месеца. Със същото решение: за срок от три месеца е спряно изпълнението на всички задължения на [фирма]; дейността на [фирма] е ограничена, като е забранено извършването на всички дейности съгласно банковата лицензия; отстранени са от длъжност членовете на УС на [фирма]; отстранени са от длъжност членовете на НС на [фирма].

На 22.06.2014г. с Решение № 76 на УС на БНБ под особен надзор е поставена и „Търговска банка ‘В.’ Е., чийто капитал е 100 % собственост на [фирма]. С поставянето под особен надзор на двете банки БНБ възлага на квесторите осигуряването на пълен анализ и оценка на активите и пасивите на банковата група от независим външен одитор.

Такава проверка за [фирма] /обстоятелство служебно известно на съда/ е възложена на 25.06.2014г. съвместно на [фирма], [фирма] и [фирма], като резултатите са оповестени публично на 11.07.2014г.. Проверката е частична и установява, че за определена категория кредитополучатели по кредити в общ размер на 3,5 млрд. лева от общ кредитен портфейл от 5,4 млрд. лева липсва съществена информация за финансовото им състояние и/или целевото усвояване на кредита.

На 30.06.2014г. УС съвет на БНБ взема решение № 82 да бъдат намалени лихвените проценти по депозитите на [фирма] и ТБ [фирма] до средния им пазарен размер за банковата система по видове, матуритет и валути.

На 25.07.2014г. квесторите на [фирма] Е. З. и С. Л. представят Доклад за текущото състояние на банката. В доклада е отбелязано, че: към 30.06.2014г. общата капиталова адекватност на банката е 10,54 на сто, а адекватността на капитала от първи ред – 7.86 на сто; броят на служителите в управление „Анализ и контрол на риска” е недостатъчен спрямо обема, сложността и проблематиката на кредитния и инвестиционния портфейл на банката; в банката няма изградена структура за

управление на влошени или лоши кредити; в кредитните досиета не се съдържат детайлни анализи на финансовото състояние на кредитополучателите.

Видно от протокол №16 от заседанието на УС на БНБ, проведено на 31.07.2014г., УС на БНБ взема решение № 94, с което приема доклада и на основание чл. 107, ал. 3 от ЗКИ издава задължителни предписания на квесторите на [фирма] между които следните: да създадат специален екип, който в срок до 15.09.2014г. да организира подготовката на кредитните досиета за целите на одиторската оценка и да подпомага квесторите в управлението на взаимоотношенията с кредитополучателите, включително и за предприемане на необходимите действия спрямо длъжници, които не осигуряват редовно обслужване на своите задължения към банката; да сключат допълнителни договори с одиторските фирми [фирма], [фирма] и [фирма] за цялостна оценка на активите на банката, която да бъде осъществена в срок до 20.10.2014г..

Видно от представеното по делото пресъобщение (лист 86) , на 22 август 2014г. на страницата на БНБ е публикувано пресъобщение, в което се изтъкват причините за поставяне на [фирма] под специален надзор на 20.06.201г. и ТБ „В.“ на 22.06.2014г. В пресъобщението се казва, че БНБ на същата дата е изплатило писма до двата най-големи акционера в – [фирма] и Фонда на Генералния държавен резерв на Султаната на О. (ФГДРСО) с искане до 31 август да представят своите конкретни предложения за ангажимент за потенциална капиталова и ликвидна подкрепа на К. в съответствие с действащото законодателство в България и ЕС. В цитираното пресъобщение се казва още , че „в посочения срок бяха получени отговори от Ц. В., едноличен собственик на капитала на [фирма], и от ФГДРСО, които не съдържат конкретни предложения и финансови ангажименти, но в които се декларират принципи намерения за евентуални бъдещи действия”.

На 16.09.2014г. УС на БНБ взема решение №114 за удължаване срока на специален надзор за [фирма] и ТБ [фирма] с още два месеца, съответно до 20 и 22 ноември и указва на квесторите на [фирма] най-късно до 20.10.2014г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на банката, извършена от трите одиторски компании – [фирма], [фирма] и [фирма] и до 31.10.2014г. да представят в БНБ отчет за капиталовата адекватност на [фирма] на база изготвената пълна оценка на активите и след извършване на съответни счетоводни операции. УС на БНБ счита, че преди да се направи ясна оценка на качеството на активите и капиталовата адекватност на К. АД, не е възможно да бъдат взети икономически обосновани и правно обвързващи решения за бъдещето на банката и че поради обемът и сложността на извършваната пълна оценка за състоянието на К. АД изискват тази дейност да продължи в рамките на указания срок за приключване на оценката, а именно – не по-късно от 20.10.2014г. В издаденото на 16.09.2014г. пресъобщение се казва, че „независимо от факта, че оценката на активите и надзорните отчети на ТБ [фирма] показват, че към този момент банката посреща регулаторните изисквания за капиталова адекватност, банката не може да получи държавна помощ, тъй като при разрешаването на такава помощ от Генерална дирекция „Конкуренция“ на Европейската комисия ТБ [фирма] трябва да се разглежда като част от групата на „К.“ и изискванията за държавна помощ трябва да са изпълнени от групата като цяло. На този етап, предвид неяснотата по отношение на капиталовата адекватност на [фирма] не може да се докаже пред Европейската комисия, че групата „К.“ има достатъчно ниво на капиталова адекватност за кандидатстване за държавна помощ”.

На 20.09.2014г., видно от публикацията в ОВ, България е уведомена, че от Европейската комисия е открита процедура за нарушение на Директива 94/19/ЕС. Процедурата е прекратена с Решение на Европейската комисия от 15.12.2015г..

На 06.11.2014г., с Решение № 138, на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗКИ, във връзка с чл. 62, буква „а” и чл. 63, буква „в” от Регламент (ЕС) № 575/2013, чл. 103, ал. 2, т. 25, чл. 103, ал. 4 и чл. 151, ал. 1 – 3 от ЗКИ, УС на БНБ отнема издаденото разрешение на [фирма]. Съгласно същото решение на основание чл.9, ал.1 от Закона за банковата несъстоятелност /3./ следва да бъде подадено искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на [фирма] и да бъде уведомен на основание чл. 9, ал. 6 от З. Фондът за гарантиране на влоговете в банките за подаденото искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на [фирма], с цел извършване на подготвителни действия за назначаване на синдик.

На 19.11.2014г., УС на БНБ дава задължителни предписания на квесторите да създадат необходимата организация на работа така, че на 12.12.2014 г. да започне обслужване без ограничения на вложителите в банката.

На 18.11.2014 г. УС на ФГВБ взема Решение № 61, с което определя 04.12.2014 г. за начална дата на изплащане на гарантираните депозити и за целта определя девет обслужващи банки.

ОТ ПРАВНА СТРАНА исковата претенция за присъждане на сумата от 8 627лв., представляваща обезщетение, в размер на законната лихва за забавено изплащане на обезщетение по гаранционната схема за неналичен депозит, в размер на 196 000 лева, за периода 30.06.2014г – 04.12.2014г., съдът намира намира за основателна частично.

В тази връзка се съобразява, че искова претенция е за вреди, вследствие неправомерно бездействие на Българската народна банка по отношение на изпълнението ѝ на задължения, произтичащи от приложимо с директен ефект право на Европейския съюз в областта на изплащане на гарантирани депозити. През исковия период основополагащ акт в областта на схемите за гарантиране на депозитите е Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г., изменена с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009г.. Съгласно чл.10, §.1 от тази директива схемите за гарантиране на депозити трябва да са в състояние да изплащат надлежно проверените искания на вложителите по отношение на неналични депозити в рамките на 20 работни дни от датата, на която компетентните органи извършат установяване, както е посочено в член 1, параграф 3, подточка „i“. От своя страна чл.1, § 3, подточка „i“ определя, че „неналичен депозит“ означава депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно правните и договорни условия, приложими към него, когато съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и, че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи. В същата подточка е даден и срок за това установяване – „компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от пет работни дни след като са се уверили за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми“. От горното следва, че за да се задейства схемата за гарантиране на депозитите Директива 94/19/ЕО предвижда следната процедура: 1/

компетентният орган да се увери, че депозит, който е дължим и платим, не е бил изплатен от кредитна институция; 2/ в рамките на пет работни дни след това заключение, компетентният орган трябва да определи дали съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити, които са дължими и платими и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; 3/ схемата за гарантиране на депозити трябва да е в състояние да изплати надлежно доказаните вземания на вложителите в рамките на 20 работни дни, след като компетентният орган е взел своето решение /В този смисъл е и Решение № 11108/17.08.2020г., постановено по адм.д. № 10456/2016 г. на ВАС – III отд./. Тази разпоредба от директивата не е била транспонирана в националното ни законодателство за целия исков период и вкл. до 14.08.2015г., когато е приет Закон за гарантиране на влоговете в банки. Следва да се има предвид, че съгласно т.4 от диспозитива на Решение на СЕС от 04.10.2018г., постановено по дело С-571/16 „член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14, има директен ефект“.

Установено е, че на 20 юни 2014г. с писмо изх. № 4098/14 г. директорите на [фирма] са уведомили БНБ, че предвид наличните средства на банката по сметки и в брой, те няма да бъдат достатъчни за изпълнение на задълженията на банката в най-близко време. С последващо писмо от същия ден директорите на [фирма] уведомили БНБ, че към 12.06ч. на 20.06.2014г. е преустановено разплащането и всички банкови операции. От своя страна УС на БНБ е констатирал, че ликвидните активи на банката към 20.06.2014г. не са достатъчни, за да може банката да изпълнява задълженията си в деня на тяхната изискуемост и с Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ [фирма] била поставена под специален надзор, поради опасност от неплатежоспособност. Следователно още на 20.06.2014г. БНБ е установила, че банката не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи. С решението си от 20.06.2014г. БНБ е констатирала, че К. е неспособна към момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити.

Следователно за БНБ е съществувало пряко задължение да установи на 20.06.2014г. „неналичност“ на депозитите в [фирма], произтичащо от директния ефект на разпоредбата на член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14 г. В т.60 от решението на СЕС по дело С-571/16 изрично е посочено, че срокът, в който трябва да се установи, че депозитите са неналични, е императивен и не може да бъде дерогирани. Неизпълнението на това задължение, пряко произтичащо от правото на ЕС, представлява „достатъчно

съществено нарушение на общественото право“, доколкото разпоредбата на чл.1, параграф 3, б. i от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14 г. е пределно ясна и прецизна, създава императивни правила за държавите–членки да предприемат определени действия в предписаните срокове и бездействието на ответника излиза обхватът на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя. Нарушение е достатъчно съществено, за да ангажира отговорността на държавата.

Предвид изложеното съдът намира, че е осъществена първата предпоставка на сложния фактически състав на разпоредбата чл.1, ал.1 ЗОДОВ – налице е незаконосъобразно бездействие от ответника.

Установено е, че за исковия период ищецът не е могъл да се ползва от собствения си капитал в размер на 196 000лв.. Това забавяне несъмнено е причинило вреда на ищеца. За вложителите е от съществено значение да имат постоянен достъп до техните спестявания, поради което неосигуряването на достъп до депозитите за срок по-дълъг от установения в директивата води до нарушаване правата им и обуславя причиняването на вреда. Тази вреда е пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното бездействие на ответника, който не е взел решение за неналичност в императивния 5 дневен срок и е нарушил правото на Съюза. Съгласно чл.86 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, кредиторът винаги има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Следователно размерът на причинената щета се определя от размера на законната лихва.

По отношение на началния и крайния срок на забавата съдът намира следното: Както бе посочено по-горе БНБ е разполагала с необходимите факти, за да може да достигне до извод за неналичност на депозитите по смисъла на чл.1, § 3 i) от Директива 94/19/ЕО още на 20.06.2014 г. Следователно БНБ е в нарушение на чл.1, т.3, подточка „i“ от Директива 94/19 от **27.06.2014г.**, когато изтича срокът от пет работни дни, определен в този нормативен текст. Постановяването на акт, с който се установява неналичността на депозитите, обаче не е достатъчно условие за започване на тяхното изплащане. С този акт само се стартира схемата за изплащане на гарантираните депозити. Съгласно чл.10, § 1 от Директива 94/19 ЕО схемите за гарантиране на депозити

трябва да са в състояние да изплащат надлежно проверените искания на вложителите по отношение на неналични депозити в рамките на 20 работни дни от датата, на която компетентните органи извършат установяване, както е посочено в член 1, параграф 3, подточка „i“. След като БНБ е следвало да вземе решение по чл.1, § 3, подточка „i“. до 27.06.2014г., то срокът от двадесет работни дни по чл.10, §1 изтича на 25.07.2014г. и ищецът започва да търпи вреди от следващия ден - 26.07.2014г..

На 06.11.2014г. БНБ отнема лиценза на [фирма], на практика установява неналичност и се стартира процедурата по компенсиране по чл.10 от директивата. **От тази дата БНБ вече не е в незаконосъобразно бездействие, поради което от тази дата нататък обезщетение не се дължи.**

Следователно периодът, през който ищецът търпи вреди е от 26.07.2014г. до 05.11.2014г.. Размерът на обезщетението - законната лихва върху сумата 196 000лв. за този период следва да се определи съобразно заключението на вещото лице Ю. Я. –в размер на 5 733,82лв.-предложение 2-ро на л.90 по делото. Трябва да се има предвид, че не е спорно посоченото обстоятелство, че за периода именно толкова е законната лихва върху 196 000лв., за който размер съдебната практика уважава претенциите. Напр.решение №6239 от 01.11.2021г. по адм.дело №13368/2017г. на АССГ, решение №6862 от 22.11.2021г. по адм.дело №5912/2019г. на АССГ, решение №8893 от 28.07.2021г. по адм.дело №7684/2014г. III о на ВАС и т.н..

За разликата над този размер и за периодите, извън посочения по-горе, искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Предвид изложеното съдът намира, че за целия период от 26.07.2014г. до 05.11.2014г. са налице всички, кумулативно изискуеми по закон материалноправни предпоставки за ангажиране отговорността на ответника за вреди по чл.1 от ЗОДОВ – незаконосъобразно бездействие за изпълнение на задължение, пряко произтичащо от правото на ЕС, реално претърпени вреди от вида на твърдените и в претендирания от ищеца размер и причинно-следствена връзка между твърдените вреди и установеното незаконосъобразно бездействие.

Неоснователен е доводът на ответника, че към исковия период БНБ не е определен от националното и общностно законодателство като орган, който установява неналичност на депозити по смисъла на чл.1, пра.3 буква i) от Директива 94/19 и

това е сторено едва с изменението на закона през август 2015г. /ДВ,бр.62/2015г./. Съгласно чл.2, т.17 от Директива 2014/49 на Европейския парламент и Съвета „компетентен орган“ означава национален компетентен орган по смисъла на определението в член 4, параграф 1, точка 40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. От своя страна чл.1, ал. 2, т.1 от ЗКИ определя, че Българската народна банка е компетентен орган в Република България за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл. 4, параграф 1, т. 40 от Регламент (ЕС) № 575/2013г.. Следва да се има предвид, че в т.100 от Решението на СЕС по дело C-571/16 съдът изрично определя, че именно БНБ е компетентният национален орган, който следва да установи неналичността на депозитите. Въпреки че, в нашето законодателство към 2014г. не е било изрично уреденото правомощието на БНБ за установяване неналичност на депозитите на кредитна институция /законодателните изменения в тази насока са с ДВ, бр.62/14.08.2015г./, това не означава, че БНБ не е разполагала с такива правомощия и преди законовите изменения. Това правомощие произтича от посочената съюзна разпоредба и от качеството на БНБ на надзорен орган.

Неоснователен е доводът на ответника, че не е доказана причинена вреда. Ищецът е имал парично вземане в гарантиран размер за неналичния си депозит, което му е изплатено, но чиято изискуемост е зависела от решението на БНБ за установяване неналичността на депозитите в К.. След като БНБ се е забавила да установи неналичността на депозитите в К., е забавила възникването на изискуемостта на вземанията на вложителите в К. за гарантираният им размер. Обезщетяването на забавено парично изпълнение е чрез изплащане на законната лихва за периода на забавата.

Неоснователна е и тезата на ответната страна, че с изплащането на гарантираната сума от 196 000лв. е платена част от главницата по влога и част от начислената лихва. Действително има данни, че [фирма] е начислявала лихва върху депозита на ищеца до 06.11.2014г.. Но тази лихва не следва да се има предвид, тъй като в случая се касае за договорна лихва, основана на договора за платежни услуги, сключен между ищеца и ответника и има възнаградителен характер. Претендираното обезщетение обаче само се определя чрез размера на законната лихва, но има съвсем друг характер, а именно санкционен. Вредата за ищеца в

случая се изразява в пропуснатата полза от невъзможността за ползване на паричния капитал от 196 000лв., и е независима от вземанията, които депозита към К. гарантира. В случая не е налице начисляване на лихва върху лихва. Както бе посочено по-горе касае се до различни по своята правна същност плащания. Начислената договорна лихва от [фирма] по депозита на ищеца има възнаградителен характер и се основава на сключения между страните рамков договор. От друга страна обезщетението за причинените вреди само се изчислява посредством законната лихва, но по своята същност има санкционен характер и не представлява лихва, а обезщетение.

С оглед изложеното искът е основателен частично за сумата от 5 733,82лв. за периода от 26.07.2014г. до 05.11.2014г. и следва да се уважи, ведно с искането за разноски.

Следва да се има предвид, че тези платени от ищцата са в размер на 2370лв. по списък на л.63. Изплатените възнаграждения от 960лв. и 1200лв.не прекомерни, видно от Наредба №1/2004г., но доколкото частично е уважен искът от 8627,96лв. т.е. за 5733,82лв. – то основателен е размера за 1580лв..

Ответникът е направил разноски от 3213лв. по списък на л.80 и предвид частичното отхвърляне на иска за 2894,14лв.–основателна е претенцията за 970лв. или по компенсация за ищцата 610лв..

Мотивиран така Административен съд - София град, II-то отделение, 47-ми състав

РЕШИ:

ПО ИСКА на В. В. К. ЕГН 80004036330 от [населено място] чрез процесуален представител адв. М. Ч.

ОСЪЖДА Българска народна банка /БНБ/ да заплати на ищцата В. В. К. обезщетение за имуществени вреди в размер на 5 733,82лв., представляващо размера на законната лихва за забавено изплащане на гарантираното вземане от 196 000лв. за периода 26.07.2014г. до 05.11.2014г., ведно със законната лихва от датата на образуване на делото -21.03.2015г. до окончателното изплащане на сумата, което обезщетение е следствие от незаконосъобразното бездействие на ответника в нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземането на решение за обявяване неналичността на депозитите в императивния срок от 5 дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл.1, пар.3 б.і от Директива 94/19 ЕО.

Като ОТХВЪРЛЯ ИСКА НАД УВАЖЕНИЯ размер от 5 733,82лв. до пълния предявен размер от 8627,96лв. т.е. ОТХВЪРЛЯ за 2 894,14лв. и за периода от 30.06.2014г. до 25.07.2014г. и от 06.11.2014г. до 04.12.2014г. като неоснователен.

ОСЪЖДА БНБ да заплати на ищцата 610лв. разноски по делото след компенсация.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Да се изпрати препис на страните.

СЪДИЯ: